

As a Little Child

By President Jeffrey R. Holland
Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles

Като малко дете

От президент Джефри Р. Холанд
Действащ президент на Кворума на дванадесетте апостоли

April 2025 general conference

I testify that babies and children and youth are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

Jesus began the last year of His mortal life by intensifying the training of His Apostles. If His message and His Church were to survive Him, more had to be pressed into the hearts of 12 very ordinary men who had known Him for scarcely 24 months.

One day Jesus witnessed an argument among the Twelve and later asked, “What was it that ye disputed among yourselves?” Apparently embarrassed, they “held their peace,” the record says. But this greatest of all teachers perceived the thoughts of their hearts and sensed the first blush of personal pride. So He “called a little child unto him, ...

“And said, Verily I say unto you, Except ye be converted, and become as little children, ye shall not enter into the kingdom of heaven.

“Whosoever therefore shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven.”

It should be noted that even before Christ’s birth, King Benjamin’s farewell sermon included this profound comment on a child’s humility. It says, “The natural man is an enemy to God, ... and will be, forever and ever, unless he ... becometh a saint through the atonement of Christ the Lord, and becometh as a child, submissive, ... humble, ... full of love, ... even as a child [reponds] to his father.”

Now, there are obviously some infantile incli-

Свидетелствам, че бебетата, децата и младежите са подобия на Божието царство, което цъфти на земята в цялата си сила и красота.

Исус започва последната година от земния Си живот, като обучава засилено Своите апостоли. За да може Неговото послание и Неговата Църква да Го надживеят, повече знания трябва да бъдат побрани в сърцата на 12-те обикновени мъже, които Го познават само от 24 месеца.

Един ден Исус става свидетел на спор между дванадесетте ученици и по-късно пита: „Какво разисквахте по пътя?“. Очевидно засрамени, според записаното в Писанията, те мълчат. Но най-великият от всички учители прозира мислите на сърцата ими долавя първата нотка на лична гордост. Затова Той „повик(ва) едно детенце (...) и каз(ва):

Истина ви казвам, ако не се обърнете и не станете като дечицата, няма да влезете в небесното царство.

И така, който се смири като това детенце, той е по-голям в небесното царство“.

Трябва да отбележим, че още преди раждането на Христос, прощалната проповед на цар Вениамин включва този мъдър коментар за смирението на децата. Той гласи: „Естественият човек е враг на Бога (...) и ще бъде такъв во веки веков, освен ако (...) не стане светия чрез единението на Господа Христа, и не стане като дете, покорен (...) смирен (...) изпълнен с любов (...) тъкмо както детето (откликва) на баща си“.

Разбира се, има някои очевидно детин-

nations we don't encourage. Twenty-five years ago, my then-three-year-old grandson bit his five-year-old sister on the arm. My son-in-law, caring for the children that night, frantically taught his daughter all the lessons on forgiveness he could think of, concluding that her little brother probably didn't even know what a bite on the arm felt like. That ill-conceived fatherly comment worked for about a minute, maybe a minute and a half, until there was a window-rattling cry from the children's bedroom, where my granddaughter calmly called out, "He does now."

So what is it that we are to see in the virtues of life's junior varsity? What was it that brought Christ Himself to tears in the most tender scene in the entire Book of Mormon? What was Jesus teaching when He called down heavenly fire and protective angels to surround those children, commanding the adults to "behold [their] little ones"?

We don't know what prompted all of that, but I have to think it had something to do with their purity and innocence, their inborn humility, and what it could bring to our lives if we retain it.

Why are our days of despair labeled by one as "vanity of vanities"? How is it that "vain imaginations and the pride of the children of men" are the words that characterize the great and spacious building, so spiritually dead in Lehi's vision? And the Zoramites, that group who prayed so self-servingly? Of them Alma said, "O God, they [pray] unto thee with their mouths, while they are puffed up ... with the vain things of the world."

By contrast, is there anything sweeter, more pure, or more humble than a child at prayer? It is as if heaven is in the room. God and Christ are so real, but for others later on, the experience can become more superficial.

As Elder Richard L. Evans quoted some 60 years ago: "Many of us profess to be Christians, yet we ... do not take Him seriously. ... We respect Him, but we don't follow Him. ... We quote His sayings, but we don't live by them." "We admire Him, but we don't worship Him."

ски склонности, които ни не насърчаваме. Преди двадесет и пет години, моят тогава тригодишен внук ухапа по ръката петгодишната си сестра. Зет ми, който се грижеше за децата онази вечер, в суматохата преподаде на дъщеря си всички уроци за прошката, за които успя да се сети, завършвайки с това, че малкият ѝ брат вероятно дори не знае какво е усещането от ухапване по ръката. Този неправилно формулиран коментар на бащата имаше ефект за около минута, може би минута и половина, докато прозорците не потрепераха от писъка, долетял от детската стая, откъдето моята внучка спокойно извика: „Той вече знае“.

И така, какво следва да възприемем от добродетелите на детско-юношеската школа на живота? Какво просълзява Самия Исус в най-прочувствената сцена в целия текст на Книгата на Мормон? Какво преподава Исус, когато призовава огън да слезе от небесата и ангели защитници да заобиколят онези дечица, заповядвайки на възрастните да „ви (дят) малките си деца“?

Не знаем какво подбужда всичко това, но според мен то е свързано с тяхната чистота и невинност, тяхното вродено смирение, и това, което тези характеристики биха могли да внесат в живота ни, ако ги развиваме.

Защо нашите дни на отчаяние са наречени от едни „суета на суетите“? Как се получава така, че „суетните въображения и гордостта на чедата човешки“ са думите, които характеризират голямото и обширно здание, толкова духовно мъртво във видението на Лехий? Ами зорамитите – онази група хора, които се молят с толкова високо мнение за себе си? За тях Алма казва: „О, Боже, те (Ти се молят) с устните си, докато те самите са се издигнали (...) в празните светски неща“.

За сравнение, има ли нещо по-сладко, по-чисто или по-смирено от молитвата на дете? Сякаш небесата се пренасят на земята. Бог и Христос са толкова реални, но за някои след това преживяването може да стане по-повърхностно.

Както старейшина Ричард Л. Еванс цитира преди около 60 години, „много от нас претендираме, че сме християни, при все това (...) не взимаме Христос на сериозно. (...) Уважаваме Го, но не Го следваме. (...) Цитираме ученията Му, но не водим живота си

How different life could be if the world esteemed Jesus above the level of a profane swearing streak from time to time.

But children really do love Him, and that love can carry over into their other relationships in the playground of life. As a rule, even in their youngest years, children love so easily, they forgive so readily, they laugh so delightfully that even the coldest, hardest heart can melt.

Well, the list goes on and on. Purity? Trust? Courage? Character?

Come with me to view the humility before God demonstrated by one young, very dear friend of mine.

On January 5, 2025—91 days ago—Easton Darrin Jolley had the Aaronic Priesthood conferred upon him and was ordained a deacon in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Easton had longed to pass the sacrament of the Lord's Supper for as long as he could remember. But this sacred opportunity was accompanied by the stomach-wrenching fear that he would fail, that he would fall, that he would be teased or embarrass himself and his family.

You see, Easton has a rare and very destructive illness, Ullrich congenital muscular dystrophy. It has progressively filled his young life with formidable challenges while shattering his hopes and dreams for the future. He will soon be in a wheelchair permanently. His family does not talk about what awaits him after that.

The Sunday after his ordination, Easton would pass the sacrament for the first time. And his privately held motivation was that he could present himself and these sacred emblems to his father, who was the bishop of the ward. In anticipating that task, he had begged and pled and wept and begged, extracting a guarantee that no one, no one, would try to help him. For many reasons, private to himself, he needed to do this alone and unaided.

After the priest had broken the bread and blessed it—an emblem representing the broken body of Christ—Easton, with his broken body, limped up to receive his tray. However, there

според тях“. „Възхищаваме Му се, но не Му се покланяме“.

Колко различен би могъл да бъде животът, ако от време на време в очите на света Исус бе нещо повече от нецензурна ругатня.

Но децата наистина Го обичат и тази любов може да бъде пренесена в другите им взаимоотношения на детската площадка на живота. Поначало, дори в невръстна възраст, децата обичат толкова лесно, прощават с такава лекота и се смеят толкова възхитително, че дори и най-студеното и закоравяло сърце може да се разтопи.

И списъкът продължава. Чистота? Доверие? Смелост? Характер?

Нека заедно се убедим в смирението пред Бог, проявено от един мой млад и много скъп приятел.

На 5 януари 2025 г., преди 91 дни, Истън Дарин Джоли получил свещеничеството на Аарон и бил ръкоположен за дякон в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Истън копнеел да раздава причастие на Господната вечеря, откакто се помнел. Но тази свещена отговорност била придружена от свиващ стомаха страх, че ще се провали, че ще падне, че ще му се подиграват или че ще посрами себе си и семейството си.

Разбирате ли, Истън има рядко и много тежко заболяване – вродена мускулна дистрофия на Улрих. Тя прогресивно е изпълвала детските му години с огромни трудности, разбивайки надеждите и мечтите му за бъдещето. Той скоро ще бъде трайно прикован към инвалидна количка. Семейството му не говори за това, което ще последва.

В неделята след ръкополагането си, Истън щял да раздава причастие за първи път. И неговата тайна мотивация била да може да се представи пред своя баща, епископа на района, и да му поднесе тези свещени символи. В очакване на тази задача той просил и молил, плакал и умолявал, за да получи гаранция, че никой, никой няма да се опитва да му помага. По много лични за него причини той имал нужда да направи това сам и без чужда помощ.

След като свещеникът разчупил хляба и го благословил – символ, представляващ изтерзаното тяло на Христос – Истън, със своето изтерзано тяло, се изправил, наку-

were three sizable steps from the meetinghouse floor to the elevated stand. So, after receiving his tray, he stretched up as high as he could and placed his tray on the surface above the handrail. Then, sitting down on one of the higher steps, with both hands he pulled his right leg up onto the first step. Then he pulled his left leg onto the same step, and so on up until, arduously, he was at the summit of his personal three-step Mount Everest.

He then maneuvered himself to a structural post by which he could climb to a standing position. He made his way back to the tray. A few more steps and he stood in front of the bishop, his father, who, with tears drenching his eyes and flooding down his face, had to restrain himself from embracing this perfectly courageous and faithful son. And Easton, with relief and a broad smile consuming his face, might well have said, "I have glorified [my father and] have finished the work [he gave] me to do."

Faith, loyalty, purity, trust, honor, and, in the end, love for that father he so wished to please. These and a dozen other qualities make us also say, "Whosoever ... shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven."

Sisters and brothers and friends, at the top of the list of the most beautiful images I know are babies and children and youth as conscientious and priceless as those we have referred to today. I testify that they are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

In that same spirit of testimony, I bear witness that in his youth, Joseph Smith saw what he said he saw and conversed with those with whom he said he spoke. I testify that a humble and pure Russell M. Nelson is God's ordained and gifted prophet and seer. Coming from a lifetime of reading, I bear witness that the Book of Mormon is the most rewarding book I have ever read and the keystone of my little dwelling in a kingdom of many mansions. I bear witness that priesthood and prayer are restoring my life—Christ's priesthood and your prayers. I know all this to be true and bear witness of it in the name of the most loyal and humble of all God's sons—Alpha and Omega, the Great I Am, the crucified, the faithful witness—even the Lord Jesus Christ, amen.

цвайки, за да получи своя поднос. Обаче имало три големи стъпала от пода на залата за събрания до повдигнатия подиум. Така че, след като получил своя поднос, той протегнал ръка възможно най-високо и го поставил на повърхността над парапета. Тогава, сядайки на едно от по-горните стъпала, с две ръце вдигнал десния си крак на първото стъпало. След това вдигнал левия си крак на същото стъпало и така нагоре, докато с много усилия достигнал до върха на своя личен Еверест от три стъпала.

След това се придвижил до една колона, с помощта на която успял да се изправи. Върнал се до подноса. Още няколко стъпки и той стоял пред епископа, своя баща, който, с очи, пълни със сълзи, обливащи лицето му, трябвало да се сдържи да не прегърне своя съвършено смел и верен син. А Истин с облекчение и широка усмивка на лицето все едно казал: „Аз (...) прославих (своя баща и) извърших делото, което (той ми) даде да върша“.

Вяра, преданост, чистота, доверие, чест и накрая любов към онзи баща, на когото толкова много искал да угоди. Тези и дузина други качественикарат да кажем също: „Който се смири като това дете, той е по-голям в небесното царство“.

Сестри, братя и приятели, първи в списъка с най-красивите образи, които познавам, са бебетата, децата и младежите, добросъвестни и безценни като тези, за които говорихме днес. Свидетелствам, че те са подобия на Божието царство, което цъфти на земята в цялата си сила и красота.

В същия този дух давам свидетелство, че като млад Джозеф Смит е видял това, което казва, че е видял, и че е разговарял с тези, с които казва, че е говорил. Свидетелствам, че смиреният и чист Ръсел М. Нелсън е пророк и гледач, постановен и получил дарове от Бог. Като човек, четящ цял живот, давам свидетелство, че Книгата на Мормон е книгата, донесла ми най-голямо удовлетворение, и ключовият камък на моето кратко пребиваване в царство с много обиталища. Давам свидетелство, че свещеничеството и молитвата възстановяват живота ми – свещеничеството на Христос и вашите молитви. Знам, че всички тези неща са истинни и свидетелствам за тях в името на най-предания и смирен от всички

Божии синове – Алфата и Омегата, Великия
Аз Съм, разпънатия на кръст, верния свиде-
тел– тъкмо Господ Исус Христос, амин.